

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Series Episcoporum Archiepiscoporum Et Electorum
Moguntinorum, Trevirensium Et Coloniensium**

Kolb, Gregor

Rottwilae, 1725

VD18 12054054

Seculum XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64326](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64326)

demum annis ferè quindecim Archipræsul simulque Imperii Elector crearetur. Confirmatus in præcelso munere à Clericorum moribus emendandis exordium ducendum ratus, D. Wolfgangi vestigiis insistere, in unam eamque communem omnibus domum Canonicos cogere in curis numeravit supremis. Quare cùm verbis proficeret minùs, exemplo invito traxit, haud respiciens communem domum & mensam. Æquo nihilominus indulgentiorem fuisse ferunt in Adalberonem D. Cunegundis Augustæ fratrem, in æde D. Paulini Præfulem, quòd hic gratiâ Cæsaris Henrici, & multorum potenti amicitia valeret. Inter beatissimas fortes Ludolphi venit Electoratus Imperii à Gregorio V. Pont. & Ottone III. hæredibus destituto Imperatore, ob gravissimas causas institutus. Locum inter septem Viros non uno duntaxat ex capite secundum impetravit Archipræsul Trevirensis, à tanto tempore, nimirum an. 996. circiter usque ad hunc nostrum annum 1725. Ecclesiæ & Imperii decus, & membrum constantissimum, florentissimum. Anno vitæ ultimo, qui fuit Christi 1008. suo etiam suffragio post Romanum Pontificem in Concilio Francofurtensi subscripsit institutioni Episcopatus Bambergensis novissimæ.

S E C U L U M X I.

LXXIII MEGINGAUVVS. XLVII. ARCH.

II. ELECTOR.

Adalbero D. Cunegundis frater, ad S. Paulinum Treviris Præpositus, ut vocamus, indulgentiâ Ludolphi, & affinitatis vinculo, quo Henrico Cæsari iungebatur, identidem audacior, S. Martini Abbatiam veriùs injuriâ, quàm jure venidcavit sibi, pari fermè injuriâ templo D. Symphoriani illatâ. Denique Ludolpho Electore vitâ functo, ad multos simul, velut in fasciculum collectos flores, hoc est, publicos ho-

nores

nones desiderium avidissimum prodidit, suimet sanè proditor perinde factus justissimè. Henricus namque Imperator rei probè conscius, tametsi Ecclesiæ suæ jura integra relinqueret, totus tamen in eo fuit, ut Canonici Electores Megingaudum ex multis meritis laudatissimum Moguntia Præpositum Archipræsulem, & Electorem Treviris præficerent, quod ritè factum multis detestatus est modis Adalbero in malo pertinax Princeps; quod ipsum dein testata est Ecclesia & Imperium; postquam nempe Adalberonis instinctu plures in Imperio Viri Principes adversus Cæsarem arma induere non sunt veriti, damno Trevirensium maximo: donec denique anno sæculi XI. duodecimo Adalbero pœnitentiâ ductus sapuit, & cuique suum reddidit: Megingaudus verò naturæ debitum solvit Confluentia an. 1016. Sedit an. 8.

LXXIV. POPPO. XLVIII. ARCH.

III. ELECTOR.

Poppo Leopoldi cognomento Illustris Austria Marchionis filius, à D. Henrico Cæsare commendatus, & ab iisdem Archipræsul electus, non minùs Trevirensium Elector, quàm Bambergensem Ecclesiam, cuius antea Præpositus, suis virtutibus illustravit. Dum Romam ex Germania abiit, pro more pallium petiturus à Pontifice, interea & Adalbertus Dux, & Adalbero ad vomitum rediens, unà cum prædonum caterva Treviros infestavit. Verùm armis, & stratagemate victus, & captus uterque, Popponi dedit manus. Reddita proinde castella, templa, & Sarburgum ab Adalberone conditum. Accepta datâque pace Ecclesiasticorum virorum sceminarumque mores sedulò examinati, ad justissimam iram provocârunt Popponem, quem nomine, non re Virgines claustris minùs bene custoditæ, philtro etiam ad libidinem provocare non sunt veritæ: unde atro calculo notata est ipsis illa dies. Interea Imperator Henricus laudata in omnibus insigni Popponis industriâ maximè beneficium se exhibuit

buit Trevirensi Ecclesiæ, Confluentias eiusdem potestati penitus subiiciens. Annis decem eò usque Treviris præfuit Archipræsul, cum ardentissimo incensus desiderio videndi Palæstinam, petita & impetrata à Summo Pontifice proficiscendi copiâ abiit, Archiepiscopatûs & Electoratûs curâ interea Suffraganeis, in primis verò Theodorico Metensi Episcopo commissâ. Ex Syria cum fociis redux ingenti gaudio receptus est à Trevirensibus, à quibus tamen plurimum discrepabant è D. Maximini monasterio Monachi nonnulli, qui veneno tollere è medio tantum Antistitem meditabantur, eventu rerum non nisi ipsis tristissimo: nemo enim è conscia scelerum turbâ alterum vitæ annum superavit. Servatus itaque à Superis Ecclesiæ Elector Sanctus, Sanctorum honores modis omnibus promovit, quorum numero annitente Poppone Simeon in Palæstinam nupèr itineris socius à Benedicto XI. est relatus. Divorum honori junxit præclare pauperum curam singularem, quæ adeò cordi fuit, ut cum aliquando Archipræsuli liberalissimo præter equum nihil superesset, eundem famelicis in cibos distribuendum concesserit. Annis 31. Ecclesiam & Imperium Poppo suis verbis & factis illustrissimis exornavit: unde inter summorum juxta ac infimorum pias lacrymas an. 1047. sepultus est in æde, quam Magnæ Virginis honoribus ædificârat & consecraverat.

LXXV. EBERHARDVS. XLIX. ARCH.

IV. ELECTOR.

Eberhardus Hezilonis Palatini Comitis filius, Popponi mortuo successit, ab Henrico III. Imperatore propositus, ab Electoribus Clericis electus. Anno ab electione hac altero Bruno Tullensium Episcopus eligitur Pontifex Leo IX. dictus, quem Præsulem sanctissimum dum comitatur Eberhardus, præter Primatus sui, & privilegiorum confirmationem, mitrâ & pallio

pallio Romæ exornatus, adiit possessionem quatuor Coronatorum dictam. In Rhemensis dein Synodo Pontifici sedit à sinistris proximus, Widoni Rhemensium Archiepiscopo tanquam loci Domino, concessâ dexterâ. Qui, dum alii de Simonia crimine rei sunt inventi atque condemnati, inter suspectos est numeratus. Eberhardus etiam in Moguntina Synodo præsens cum D. Leone Simoniacos condemnavit. Italiam petente Pontifice ad inquirendas D. Mathiæ Reliquias, quas Româ Treviros translatas esse acceperat, se totum convertit Archipræsul, ubi favente DEO evenit, ut Presbyteri cuiusdam investigantis ex sacrorum ossium contactu manus oleo constanter stillaret, quo indicio D. Apostoli corpus est monstratum. Dum Sacra hunc in modum curavit, Electori huic cum Conrado Comite Lüzelburgico lis intercessit gravissima. Atque hic dum per insidias Eberhardum captum pertinaciter retinet, latâ Romæ sententiâ proscriptus, sed & mox facti poenitens ab Eberhardo veniam impetravit, atque à Pontifice imperatum sibi iter in Palæstinam aggressus est, ibidem sanctè mortuus. Interea dum Hebræorum aut conversionem, aut expulsionem zelo justissimo urget Eberhardus, ab iisdem maleficiis petitus occiditur: dum enim Electoris imaginem ex cera confectam lento igni admovent, eidem sacra solennia peragenti morbum & mortem accelerant an. 1066. dum sedit an. 19.

LXXVI. ADO. L. ARCH. V. ELECTOR.

Post sepultum Eberhardum Archipræsul Coloniae Anno, Cunonem seu Conradum Coloniae Præpositum, Virum meritis maximum Treviris Electorem optavit, verum dum cæpto operi ardentius institit, vehementius obstiterè Clerici populûsque Trevirensis duce Theodorico Comite, qui Conrado Urtzigii capto, atque in custodiam durissimam dato, tortores & percussores immisit. Hi cum Virum innocentissimum ter

ex rupe altissima dedissent præcipitem, toties tamen ope divina recepissent incolumem, pars ad petendam veniam agendamque pœnitentiam conyerfa, pars tortorum altera in scelere pertinacior, evaginatis gladiis confecit D. Præsulem, multis miraculis eo ex tempore clarissimum. Inter miracula etiam hoc numerârunt: cùm Theodoricus Comes D. Conradi passim Martyris dicti, sepulchrum adire pararet, vi occulta repulsus, aditum per lacrymas pœnitentiæ testes quæsiuit. In Sedem interea Trevirorum promotus Ado Comes Nellenburgicus, & pro more à Pontifice confirmatus, continuò DD. Martyrum ad D. Paulinum corporibus in aperto eoque sacratiori loco collocandis strenuam dedit operam, quæ unà cum S. Paulini Reliquiis, & adjectâ tabulâ nominum & miraculorum teste fuerunt reperta. Idem ad radices montis Juræ, templum D. Helenaë honoribus consecratum, in Uhren erexit, cui S. Numeriani Archipræsulis ossa ornamenti maximi loco donavit. Divorum quorumvis honorem ampliùs promoturus, Martyrologium conscripsit, quod Adonis dicimus. Annis vitæ ultimis Romam profectus, insignem didicit, aut veriùs perfecit, pridem doctus constanter agere, constantiam: Redux enim, dum Henricum IV. Imperatorem Pontifici invenit infensissimum, pro Pontifice stetit Ado contra Cæsarem. Mortuum anno 1077. dicunt in Suevia, inde Treviros deportatum, atque in summa æde sepultum tradunt. Sedit annis 10.

LXXVII. EGELBERTVS. LI. ARCH.

VI. ELECTOR.

Egelbertus ex illustri stemmate in Bavaria natus, permultis suis meritis Henrico IV. Imperatori se gratum pretiosumque præstitit; unde ab hoc schismatico Cæsare invitis plurimis in Sedem Trevirensium intrusus, hoc honore fuisset dignissimus, si in eo rerum articulo fugisset: non enim nisi à schismaticis Epif-

copis post annorum sex ab habita electione spatium consecratus, & serò nimium pallium potestatis Ecclesiasticæ insigne à pseudo-pontifice Clemente adeptus, dum schismatici Cæsaris partes nunquam seriò reliquit, perpetuum bonorum ferè omnium odium ac tædium peperit; tametsi multa ageret, quæ commendationem merebantur maximam: Divorum namque, præsertim Trevirensium majori honori, ac venerationi sedulò consuluit, & Ecclesiæ suæ jura strenuè defendit, & pedo adversùs lupos, & gladio adversùs Ecclesiasticorum bonorum invasores usus, quod factum Superi miraculo sunt visi laudare: Henricum namque Comitem Limburgensem Arlunensis Marchionatus Ditiones Metropolitanæ Ecclesiæ ab Adelhaide donatas, armata manu repetentem, Egelbertus primùm anathemate percussit, dein verò justa acie profligavit: ubi evenisse ita tradunt, ut cum Henricus anathematis sententiam sprevisset, & prehensio manibus carnis frusto dixisset: tam parùm Episcopi sententia me cœlo privat, quàm parùm hic canis à comedenda carne abstinet; canis à carne, attonitis cunctis, abstinuerit, & fugerit, ac Henricus Egelberto gemina ex parte victori manus dederit. Tandem Elector hic multis defunctus periculis, discrimen mortis adiit maximum, dubio posteris relicto, an Ecclesiæ reconciliatus obiêrit, tametsi in æde Trevirensium summa sepultus fuerit an. 1101. postquam annis 24. potiùs pro Sede pugnavit, quàm sedit,

SECVLUM XII.

LXXVIII. BRVNO. LII. ARCH.

VII. ELECTOR.

BRuno ex illustrissima Brethemiorum Comitum stirpe in Francia Orientali oriundus, ab Adone verò Archipræsule educatus, Moguntia tandem post sui electionem consecratus, placuit Trevis & Elector, & Archipræsul. Displicuit ve-

P

rò